

Marià Veloy

El pianista a l'armari

Premi Ibn Hafaja
Ciutat d'Alzira

Que ningú no ho sàpiga,
què trames. Tancat a casa,
lluny de tothom, a l'habitació,
invisible als que t'estimes, a l'armari,
on la consciència és cega.

EL PIANISTA A L'ARMARI

No t'hi entreguis,
en aquest circ. No t'escoltis
els llibreters, ni llegeixis
les ressenyes, ni et creguis
els editors, ni t'introdueixis
en capelletes, perquè l'enveja t'esperoni,
diràs, a escriure més
i millor.

Que ningú no ho sàpiga,
què trames. Tancat a casa,
lluny de tothom, a l'habitació,
invisible als que t'estimes, a l'armari,
on la consciència és cega.

Trastorna't,
escriu.

URQUINAONA, L4

Qualsevol diria que he baixat,
aquesta tarda, al metro
(gent que sua i corre, i que consulta
frenètica les pantalles), buscant un mirall
en els vidres esgarrapats del vagó;
i que no ha estat per atzar
que els nostres vagons s'han creuat
en arribar a Urquinaona,
i m'he adonat que ja no em basta
mirar-te als ulls per saber
quina cançó escoltes. He descobert,
com sigui, el cadàver
de l'àngel que havies estat
els dies lluminosos.

LA FRONTERA

Conduíem, aquell estiu,
per carreteres de sutge. Del verd moll dels camps,
en sorgien mugits de vaques, un so de sílex
que s'escolava entre les cançons
bronzides de la ràdio. Buscàvem els límits
d'un món que se'ns havia esquarterat,
un far, el mar, l'esperança. Ens vam aturar,
abans d'albirar els penya-segats,
a la benzinera d'un pòtol (ungles ronyoses,
mirada extraviada) que no ens ho va advertir,
que fèiem tard. Els cels s'havien esquinçat,
les velles malediccions tronaven, ens esclafarien
animals bords, el llampec sever
ens socarrimaria. No la creuaríem,
tampoc, aquella frontera.

¿QUI

em va ensenyar a menystenir-los, els diners?

¿Per què no em va advertir d'aquestes nits,
de l'enyorança de certa dignitat,
el desig d'un món ampli,
i alguns capricis:
un aire condicionat, un bitllet a Tòquio, un Audi A3?

¿Com mantenir-se fidel a la mania de la paraula,
al sacrifici que m'ha imposat,
aquest deliri franciscà?

LES ORDRES CÈLEBRES DE LA NIT

Com si la mort es pogués assajar,
un home jau sobre un sòl rugós, el llit inacabat d'un faquir.
Els ulls són oberts, però no registren cap moviment:
cap vol, cap crit, cap plor, cap absència tampoc.
Abans els traspassava el punyal vertiginós del temps,
abans miraven (o s'interrogaven sobre) la densitat de l'ombra,
però ja fa massa que són oberts, els ulls,
i ara no veuen la xifra indeterminada d'estels
que irradia llum làctica sobre el seu cos mut i inerm,
obedient a les ordres cèlebres de la nit.